

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: D. X. Q., zastoupená JUDr. Ivanem Vávrou, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Dlouhá 16, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2004, čj. OAM-1366/VL-07-17-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2005, čj. 14 Az 250/2004 –32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 3. 2004, čj. OAM-1366/VL-07-17-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako nedůvodná podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění. Krajský soud dospěl k

závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že žalobkyně neměla možnost „účastnit se řízení před soudem“ a soudu tak předeštit svůj současný osobní stav. Žalobkyně podala žalobu dne 17. 3. 2004, přičemž dne 2. 3. 2005 se žalobkyni narodil syn J. Q.. Otcem dítěte je pan Y. Q. žijící v L., jemuž bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu s možností udělení povolení k trvalému pobytu. Stěžovatelka a otec jejího dítěte se o syna řádně starají a společně jej vychovávají a stěžovatelka i její syn jsou výživou zcela odkázáni na otce dítěte. U stěžovatelky jsou tudíž dány důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.

Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 4. 1. 2006 uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svá rozhodnutí za vydaná v souladu s právními předpisy a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky. Obdobné námitky stěžovatelka uplatnila již v žalobě. V otázce neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek sp. zn. 2 Azs 65/2003 a rozsudek sp. zn. 3 Azs 12/2003. Správní orgán neshledal v případě stěžovatelky žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a neshledal ani ohrožení stěžovatelky skutečnostmi uvedenými v 91 citovaného zákona. Stěžovatelkou uváděné osobní důvody a přání žít s partnerem v České republice nejsou azylově relevantními důvody (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, sp. zn. 6 Azs 139/2004). Všechny tyto rozsudky jsou publikovány na www.nssoud.cz. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Jde-li o stěžovatelčinu námitku vady řízení před soudem spočívající v tvrzení, že neměla možnost účastnit se jednání před soudem, Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že krajský soud stěžovatelku přípisem ze dne 3. 6. 2004 (č.l. 29) poučil o postupu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. včetně následků nevyjádření nesouhlasu s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání do dvou týdnů od doručení poučení. Přestože stěžovatelce bylo toto poučení doručeno dne 14. 6. 2004, nijak nereagovala. Soud tudíž ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. oprávněně předpokládal, že stěžovatelka s rozhodnutím v její věci bez nařízení jednání souhlasí.

Nad rámec své povinnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnosti na které stěžovatelka poukazuje, mohou být při splnění zákonných podmínek důvodem pro podání žádosti o povolení trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu